

ΘΑΛΑΣΣΙΝΟ

Τὰ τρεχαντήρια φεύγουνε· σείστε λευκά μαντήλια,
Νησιωτοπούλες στοὺς καλοὺς νὰ πᾶνε στὸ καλό.
Μέρα καὶ νύχτα ἀνάθετε στὸν Ἅγιο τὰ καντήλια
Καὶ τὴ ματιά σας ρίχνετε ὀλοένα στὸ γιालό.

Τὰ τρεχαντήρια ἀράζουνε καὶ πάλι στὸ λιμάνι·
Νησιωτοπούλες στρώσετε τραπέζι μὲ κρασί.
Μ' ἄμοιρη, π' ὅ,τι ἀγάπαγες μακρυνά σου ἔ.ει πεθάνει
Κέρασε πικροδάκρυα τὴ θάλασσαν ἐσύ.

ΣΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ ΤΕΧΝΙΤΕΣ

Πιὸ πέρα κι ἀπ' τὰ σύννεφα ταξιδευτῆς ὁ Νοῦς σας,
Πλανιέται μέσ' στὴ θύελλα καὶ λάμνει στὴ βροχή·
Ἀπὸ τὸν ἥλιο θρέφεται καὶ πίνει ἀπ' τὸ φεγγάρι,
Φέροντας προμηνύματα γιὰ νέα χρυσῇ ἐποχῇ.

Γιγάντοι ἐσεῖς, ποὺ ἡ Σκέψη σας κυλᾷ σὰν καταρράχτης,
— Ἡ δύναμή σας ἄφταστη, πελώριος ὁ σκοπός. —
Ποιὸς ἡμπορεῖ τὸ ρέμα τῆς νὰ σταματήσῃ φοράχτης,
Ὅταν κινήσῃ τὶς ψυχὰς γιὰ νάβγῃ τ' ἅγιο φῶς;

Κ. Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ